

altid beredvillig givet min Stemme til dens Fremme og jeg anerkjender det Brødefulde i visse Kvaftalveres lefsindige Optræden; men af Hensyn til disse sidste enkelte Undtagelser tror jeg ikke, man bør opretholde saa almindelige Regler, som for Tiden gjøres gjældende mod det, man kalder Kvaftalveri i sin store Almindelighed. Jeg tror ikke, at den høitærede Forsamling eller det Mindretal, som er stemt mod det foreliggende Lovforslag, eller mod, at der overhovedet gjøres nogen Ændring i den Retning, har et raabent Die for, at der virkelig sker en stor Uret imod en meget stor Del af Befolkningen ved Opretholdelsen af de nugældende Bestemmelser, thi det er ikke Tilfældet, at det blot er en Konfurrence mellem Bagerne og Kvaftalverne. I mange Tilfælde, hvor man søger disse ikke videnstabelig dannede Vægers eller Medhjælperes Hjælp, er der aldeles ikke Tale om at kunne faae Vægens Hjælp; hvad enten det ligger i den Sygges økonomiske Stilling eller i Afstanden fra Vægehjælpen eller i enkelte andre derpaa indvirkende Momenter. Utsaa i mange Tilfælde negter man virkelig de Nødlidende Leilighed til at kunne faae den eneste Hjælp de kunne faae Udgang til, og jeg anser det for en saa stor Uret, at det ikke bør opretholdes. Dernæst tror jeg ogsaa, at man i alt for stor Almindelighed betragter Kvaftalverne som Humbugmagere, som Folk, der bruge Hundekunster til at helbrede med, som fuldstændig uvidende Personer, men det er slet ikke Tilfælde. Mange af dem, som man nu engang slaar sammen under Navnet kloge Koner og kloge Mænd, ere i Virkeligheden forstandige Folk, som gennem mange Aar, ja endog gennem Generationer, har erhvervet sig Indsigt i Behandlingen af visse Sygdomme, en Indsigt, som jeg tror, mangen Læge maatte ønske sig at være i Besiddelse af, allensals mange unge Læger. Derfor forekommer det mig, at man ser lidt stærkt paa denne Sag her i Kjøbenhavn, og jeg vil netop pointere: I Kjøbenhavn; thi de, der leve ude omkring i Provindserne og personlig have haft Leilighed til at se disse Forhold, hvor Befolkningen er fjernet fra By og Vægestationer og ofte, i ængstelige urolige Øieblikke ikke ere i Stand til at søge den Hjælp, man henviser dem til, ville sige med mig, at det er Uret, der vises imod Befolkningen, hvis man opretholder de nugældende Bestemmelser mod Kvaftalveriet.

Jeg har Intet som helst imod, at alle de begrundede Betæneligheder, som ere fremkomne saavel fra den høitærede Justitsminister som fra ærede Medlemmer, lægges paa Vaagtskaalen, og at der gjøres, hvad der kan, for i den Henseende at træffe Foranstaltninger, som kunne være betryggende for det Almene i Gjældige overfor farlige epidemiske Sygdomme; der at bestemme, at disse ikke ma behandles af Kvaftalverne, og at de overhovedet, naar de indlade sig paa Kure, som kunne være særetruende enten for det Almene eller for den enkelte Person, som er under deres Behandling, ere under streng Ansvar; men naar det ikke er Tilfældet, hvorfor skal man saa straffe en Mand, fordi han yder en Anden Hjælp; det ser jeg ingen fornustig Grund til. Den høitærede Justitsminister udtalte, at den barmhjertige Samaritaner vilde ikke kunne straffes efter vor Kvaftalveris Lovgivning; men uaiget jeg naturligvis i enhver Retning høier mig for den høitærede Justitsministers juridiske Overlegenhed, saa vil jeg dog sige, at der er mange barmhjertige Samaritaner, som ere straffede her i Danmark, fordi de virkelig have handlet i samme Mand, som den barmhjertige Samaritan. Den ærede sidste Taler (Mein) nævnte selv et Tilfælde, hvor han har siddet som Dømmer i Høiesteret og hørt den Anklagede udtale sig, og jeg vil spørge, om der i det daglige Liv forefalder Handlinger, som mere ere tro Speilbilleder af den barmhjertige Samaritan, end hvad den ærede sidste Taler nævnte? Utsaa mener jeg, at selv om man skulde finde, at det foreliggende Lovforslag er mangelfuldt og maatte affattes paa en anden Maade for i andre Retninger, at hde Samfundet og det Almene den Betryggelse, som det kan gjøre Krav paa, er der den Udvei at henvise det til et Udvalg og i dette indsætte Mænd, som interessere sig for Sagen, og som kunne konferere med den høitærede Justitsminister, om hvis humane Sindslag vi ikke tør tvivle, og jeg vil da antage, at vi kunne faae en Lov ud af dette Forslag, som uden at udsætte det Almenes Interesse for Farer, dog kan fuldstgjøre de humane Krav, som Forslagsstillerne her have villet skaffe fuldstgjorte.

Clausager: Efter de mange dygtige Foredrag, som ere holdte i Dag om den